

mest i Tilslutning til, hvad der er sagt af den ærede første Taler, hvis Betragtninger jeg i det hele er ganske enig i.

Jeg kender ret nøje den Hirschsprungske Samling, der jo to Gange har været offentligt udstillet, og jeg tror, det kan siges med Rette, at det er en Samling af ganske overordentlig Værdi ikke blot for Kunstforskere, men af en almen kulturel Værdi i det hele. Der er jo neppe noget Omraade af Dansk Aandsliv, hvor vor Folkeejendommelighed har sat sig saa bestemte, kraftige og smukke Spor som netop i vor Malerkunst, saaledes som den er udviklet siden Eckersberg og i hans Fodspor af Eléver, der som han elske dansk Natur og dansk Folkeejendommelighed og have gjort sig til Opgave at gennemtrænge den og malerisk fremstille den. Jeg behøver jo ikke at nævne Navne her, vi vide alle, at hvis vi tage de betydelige Kunstner-navne bort fra dansk Kultur, ville vi være saa ganske overordentlig meget fattigere.

Nu er denne Samling tilvejebragt af en Mand med megen Kunstforstand og en Mand, som har taget berettiget Hensyn til alle Sider, gennem en lang Aarrække følt sig ikke som den, der skulde danne sig en privat Malerisamling til Smykke i Hjemmet, men som tidligt har sat sig den Opgave at skabe noget, der kunde være af almindelig, national og kulturel Betydning, og derfor ikke alene har ment at burde tage Hensyn til sin egen private Smag, men har taget alsidige Hensyn til, at Samlingen kunde blive en fyldig, rig og alsidig Repræsentation af nyere dansk Malerkunst. Det tror jeg, man tør sige, den er bleven, og det er fuldkommen rigtigt, som der staar i Motiverne, at flere af vore allerbetydeligste Kunstnere findes bedre og fyldigere repræsenterede i denne Samling end i Nationalgalleriet, og at vi i det hele taget slet ikke kunne undvære dette Supplement til Nationalgalleriets Fremstilling af dansk Kunst.

Jeg deler fuldkommen de Betragtninger, der ere fremkomne om det ønskelige i at faa mere af de Kunstskatte, vi have i København, ud til Provinserne, og jeg tror ogsaa, at dette Lovforslags Overvejelse, saaledes som det ogsaa er antydnet af flere af de foregaaende Talere, kunde give et Stød dertil. Men, saa meget jeg end ønsker at lade vore Provinser Museer forsyne i rigere og højere Grad, end nu er Tilfældet med Kunstsager, og saa meget jeg ogsaa ønsker, at der indenfor rimelige Grænser af Statens Samlinger kunde afgives mere til dem, end Tilfældet nu er,

mener jeg dog ikke, vi i Øjeblikket ere rige nok til at kunne sprede i meget stor Udstrækning de offentlige Kunstværker; vi besidde, rundt omkring i forskellige Bygninger. Navnlig burde det ikke være Tilfældet, tror jeg, her i København. Jeg mener, at en Samling som den Hirschsprungske — og Nationalgalleriet for den Sags Skyld ogsaa —, vil ingenlunde være en Samling, som man kan sige særlig vil være til Gavn og Glæde for Hovedstadens Befolkning. Der er en rigere og rigere Konfluks her til København som Følge af den stigende Aandslivlighed, den stigende Vækkelse af de aandelige Interesser og som Følge ogsaa af de materielle Forholds Udvikling; der kommer mellem Aar og Dag i Tusindvis af Provinsboere til København og deriblandt heldigvis mange, som ogsaa ere særlig interesserede for at se god dansk Kunst, og af disse, navnlig de unge, vil der gaa en stor Strøm til den Hirschsprungske Samling. Og jeg tror da, det vil være ganske heldigt, at de, uden at skulle gaa rundt til mange forskellige Bygninger, her i Landets Hovedstad paa en 2—3 Steder ville kunne danne sig et nogenlunde fyldigt Billede af, hvad dansk Kunst har tilvejebragt og Udviklingen deraf og lære de forskellige Hovedmestre at kende. Derfor tror jeg ikke, det er usundt, at man beholder en Samling som den Hirschsprungske herinde, idet jeg samtidig i høj Grad anbefaler den Tanke, at man efterhaanden kommer til at afgive adskilligt mere end hidtil til Provinsamlingerne, som jo hver for sin Kreds danne et lignende Centrum, som i stigende Grad benyttes i Kundskabserhvervens Tjeneste af den vedkommende Befolkning, for hvem de ere bestemte. Saa haaber jeg, at efterhaanden som Kunstsansen stiger, og efterhaanden som Landets Rigdom stiger, skulle vi faa Raad til, i Lighed med Italien og Holland og de andre store kunstelskende Nationer i gamle Dage, mere og mere at smykke vore offentlige Bygninger med Kunstværker. Men det maa dog vist først komme i anden Række.

Med disse Betragtninger skal jeg anbefale det nærværende Lovforslag, idet jeg i det hele kan slutte mig til, hvad der til Anbefaling fra forskellig Side er udtalt.

Sveistrup: Jeg skal begynde med lige som alle de foregaaende Talere at udtale min Glæde over, at denne værdifulde Samling kan erhverves for Staten. Det er jo et Gode ikke blot for Byen Københavns